

Sygn. akt VII U 625/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Ewa Downar-Zapolska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Wronkowska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2013 r. w Gdańsku

sprawy P. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania P. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 1 lutego 2013 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. i przyznaje ubezpieczonemu P. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od daty wstrzymania wypłaty świadczenia na okres dwóch lat i ustala, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji

Sygnatura akt VII U 625/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił P. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 stycznia 2013 r. uznała, że nie jest on niezdolny do pracy. (decyzja k. 181 akt rentowych)

P. A. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. (odwołanie k. 2 akt sprawy)

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie k. 4 akt sprawy)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

P. A. urodził się (...) posiada podstawowe wykształcenie, a ostatnio pracował jako dozorca.

Dowód: wywiad zawodowy k. 132 dokumentacji lekarskiej

Do dnia 31 stycznia 2013 r. P. A. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Dowód: decyzja k. 152 akt rentowych

W dniu 27 listopada 2012 r. P. A. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Dowód: wniosek w aktach rentowych

Lekarz orzecznik ZUS rozpoznał u P. A. organiczne zaburzenia lękowe.

Orzeczeniem z dnia 31 grudnia 2012 r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że P. A. nie jest niezdolny do pracy.

P. A. wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia.

Komisja lekarska ZUS rozpoznała u P. A. organiczne zaburzenia lękowe oraz uzależnienie mieszane.

Orzeczeniem z dnia 14 grudnia 2011r. Komisja lekarska ZUS ustaliła, że P. A. nie jest niezdolny do pracy.

Dowód: opinia lekarska k. 135 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 175 akt rentowych, sprzeciw k. 136 dokumentacji lekarskiej, opinia lekarska k. 144 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS k. 179 akt rentowych

Decyzją z dnia 1 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił P. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Dowód: decyzja k. 181 akt rentowych

U P. A. rozpoznano: organiczne zaburzenia osobowości, zachowania i nastroju z komponentą lękową i wątkami urojeniowymi w przebiegu przewlekłego uzależnienia mieszanego i encefalopatii wieloprzyczynowej.

Stan psychiczny P. A. uzasadnia uznanie go za nadal częściowo niezdolnego do pracy po dniu 30 stycznia 2013 r. na okres dwóch lat do stycznia 2015 r.

W ocenie biegłych w stanie zdrowia ubezpieczonego brak jest poprawy w stosunku do stanu opisanego przez lekarza psychiatrę orzecznika ZUS w dniu 20 grudnia 2010 r., a będącego podstawą do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy do stycznia 2013 r. Na pierwotne zaburzenia osobowości i niski intelekt nałożyły się objawy psychoorganiczne uwarunkowane wieloletnim uzależnieniem od środków psychoaktywnych w tym alkoholu. Zaburzenia charakteropatyczne przejawiające się u ubezpieczonego chwiejnością afektywną, lękiem, upośledzeniem kontroli emocji, koncentracji jednoznacznie wpływają na sprawność organizmu, zdolność do pracy i kontakty z innymi ludźmi. Badany zdradza nastawienie urojenowe dotyczące posłannictwa, co wymaga dalszej diagnostyki. Ubezpieczony, co prawda pracuje zawodowo, ale pracował także w poprzednich latach orzekania renty i pracuje tylko dlatego, że stworzono mu warunki do pracy, jako osoby niepełnosprawnej.

Dowód: opinia biegłego sądowego psychiatry i psychologa k. 35-38 akt sprawy

Sąd zważył, iż zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy w pełni zasługuje na wiarę, dokumenty zawarte w aktach rentowych ubezpieczonego oraz dokumentacji lekarskiej nie były kwestionowane przez żadną ze stron co do ich prawdziwości, rzetelności. Także i Sąd nie znalazł podstaw by nie dać im wiary.

Sąd Okręgowy dał wiarę przeprowadzonym dowodom z opinii biegłych lekarzy sądowych. W ocenie Sądu, wydana przez nich opinia jest miarodajna, jasna i spójna, wysnute w niej wnioski logiczne i właściwe, zaś ich uzasadnienie jest wyczerpujące i przekonujące.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie wnioskodawcy P. A. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009, 153, póź. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresie ubezpieczenia albo nie później niż w okresie 18 miesięcy od jego ustania.

Jednocześnie, przesłanka przyznania renty określona w pkt 3 nie ma zastosowania do ubezpiezonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 12 cytowanej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Natomiast, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W myśl art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, zaś wyjątkowo na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu.

W przedmiotowej sprawie spór zogniskował się wokół tego, czy ubezpieczony P. A. jest osobą częściowo niezdolną do pracy po dniu 30 stycznia 2013 r.

Z przeprowadzonych dowodów w postaci opinii biegłych lekarzy sądowych w sposób jasny i niebudzący wątpliwości wynika, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy z przyczyn psychiatrycznych i psychologicznych.

Wskazać trzeba, że specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen.

Opinia sporządzona przez biegłych w niniejszej sprawie jest, w ocenie Sądu, wnikliwa i wyczerpująca, logiczna i spójna, a wnioski w niej zawarte prawidłowo uzasadnione. Została wydana przez lekarzy specjalistów o specjalnościach adekwatnych do rodzaju schorzeń rozpoznanych u ubezpiezonego, o uznanym autorytecie i dużym doświadczeniu zawodowym, także klinicystycznym oraz długoletniej praktyce w charakterze biegłych sądowych. Opinia została wydana po uprzednio przeprowadzonych badaniach ubezpiezonego oraz zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją medyczną.

Zdaniem Sądu, brak jest w przedmiotowej sprawie dostatecznych podstaw do skutecznego zakwestionowania sporządzonej przez biegłych opinii. Biegli w sposób wystarczający wskazali dlaczego uznają P. A. za częściowo niezdolnego do pracy, a Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do podważenia ich opinii. Uwadze Sądu nie uszło również, że żadna ze stron nie kwestionowała treści w/w opinii, a przeciwnie organ rentowy podzielił argumenty i wnioski biegłych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz powołanych wyżej przepisów, orzekł jak w sentencji wyroku – zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od daty wstrzymania wypłaty świadczenia na okres dwóch lat.

Należy dodać, że zasadność odwołania wynika z przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego w sprawie oraz okoliczności i dokumentów zgromadzonych przed tutejszym sądem a nieznanymi organowi rentowemu przy wydaniu zaskarżonej decyzji, co uzasadnia twierdzenie o braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, co mając na względzie orzeczono jak w wyroku w myśl dyspozycji art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych cyt. wyżej wnioskując a contrario.

SSA w SO w Gdańsku E. Downar-Zapolska